

## Cuvântul lui Dumnezeu la Soborul sfântului Ioan Botezătorul

Înțelepciunea cea de sus, această lucrare măreață voiesc s-o așez în ziua aceasta în cartea Mea, și să fie ea împărțită la cei ce vin la izvorul Meu de cuvânt și la cei ce iau din el când el curge peste margini și se duce peste tot și mângâie și înțelepțește mintea omului care ține calea cuvântului Meu și ia din el cu credință și cu dor și-și hrănește de sus înțelepciunea sa.

Sunt Domnul, fiilor veghetori în calea cuvântului Meu. Sunt Cel botezat în Iordan în ziua Mea de botez când Ioan Botezătorul M-a întâmpinat și M-a botezat în apa Iordanului, pe mările căruia el venea și boteza pe cei ce căutau cu pocăință după proorocul Meu și după Mine apoi, căci credința pe care ei o primeau prin propovăduire și prin pocăință îi înțelepțea pe ei cu înțelepciune de sus.

Pace ție, poporul Meu de la izvor! Pace vouă, celor ce Mă întâmpinați și-Mi așezați în carte cuvântul! Am strâns praznicul Bobotezei și l-am ridicat la cer și l-am pus de mărturie înaintea Mea și a voastră, căci toate zilele Mele cu voi petrecute și cu strângere la izvor se așează cu toate cele strânse, se așează în cer și mărturisesc, și de aceea vă dau să lucrați mult și mereu, iar voi să fiți fericiți când primiți de la Mine de lucru, căci Eu vă strâng truda toată și o fac de folos, că vă strâng bogății cerești, fiilor.

Am găsit veghe și intru în carte cu Ioan, Botezătorul Meu, și așezăm cuvânt de înțelepciune de sus, că fără ea peste mintea omului nu poate omul să ajungă la pocăință pentru cele ce îl iau pe el dinaintea Mea atât de mult, o, atât de mult, măi fiilor, de nu mai simte el când e cu vrăjmașul și când se trage lângă Mine pentru pază de primejdii, că numai curse îi sunt întinse și mult îl vatămă de atâtea ori, de atâtea ori.

O, am venit din Galileea la Iordan către Ioan, că venise ziua să fiu botezat de el. El, în umilința lui, dădea să Mă oprească și să-Mi recunoască întâietatea și Mi-a zis: *«Eu am trebuință să fiu botezat de Tine, iar Tu vii la mine?»*. Eu însă i-am spus: *«Acum așa trebuie, căci așa se cuvine Nouă să împlinim toată dreptatea»*. Am ieșit din apă și s-au deschis cerurile și S-a coborât ca un porumbel Duhul lui Dumnezeu și a venit peste Mine, iar Tatăl a slobozit din ceruri glas și a zis: *«Acesta este Fiul Meu Cel iubit, întru Care am binevoit»*.

O, nu par atât de mari lucrările văzute ale Domnului, dar au multă greutate de taină și multă putere de înțelepciune de sus pentru omul credincios Domnului. Eu cu multă umilință Mi-am arătat peste pământ vremea și semnul lucrărilor pentru care am venit ca să le săvârșesc, dar omul cel cuminte este cel ce înțelege, este cel ce se înfioară cu credință și cu pază pentru ea și cu dulce fericire pentru Mine, pentru Domnul său, pentru iubirea sufletului lui, care este Domnul.

O, Eu sunt iubirea sufletelor mari, Eu sunt. Nu sunt din lumea aceasta cei ce au suflet mare, precum nici Eu n-am fost din lumea aceasta, precum nici Ioan, Botezătorul Meu. O, ce primejdi-oasă este lumea și duhul ei! Puțini sunt cei ce cunosc această încurcătură de limbi ca să nu cadă peste ei slava cea deșartă a lumii fiilor oamenilor. Stăm la masă de cuvânt cu Ioan Botezătorul, o, fiilor, și așezăm în carte taina lucrării pocăinței, fără de care omul cade, cade mereu. Bine-cuvântată să fie lucrarea cuvântului Meu în zi de sobor pentru Ioan Botezătorul, ziua a doua de Bobotează! Amin.

— *Cobori spre mine, Doamne Mieluș, și-mi dai întâietate la masă de cuvânt, așa cum mi-ai dat acum două mii de ani de Te-am botezat eu pe Tine, și nu Tu pe mine, dar lucrarea mea era ca să botez, să vestesc pe Cel ce vine după mine și să botez cu apă spre pocăință pe cei ce veneau la Iordan ca să audă propovăduirea mea și să se curețe prin pocăință de păcatele lor, după ce mă întrebau să le spun ce au de făcut în urma botezului cu apă. Îi pregăteam, îi învățam, eu, cel ce n-am învățat nimic de pe pământ, ci numai de sus, numai înțelepciunea cea de sus o aveam de carte a mea, așa cum și Adam avea de la Tine după ce l-ai zidit.*

*O, cum să facem să-l învățăm pe om că numai Dumnezeu poate să-l învețe pe el și să-i dea înțelepciune, așa cum și suflet îi dă fiecărui om care se naște pe lume, pe pământ, Doamne, căci Tu ai dat fiilor oamenilor pământul, precum este scris că ai făcut și că ai împărțit pentru cei din cer și pentru cei de pe pământ.*

*Grăim în ziua aceasta de taina pocăinței, că este nevoie de înțelepciune de sus în om pentru această măreață taină, o, Doamne Mieluț. Să nu uite omul că Tu ai putere să-l înveți pe el, și nu omul are putere să facă aceasta. Harul înțelepciunii de sus, o, este mare lipsă pe pământ în oameni de acest har. Pe el trebuie să-l coborâm cu multul pe pământ, o, Doamne. Numai harul Tău poate împărți oamenilor pe cele ale Tale, care pot sălășlui în om spre slava Ta, și nu spre slava lui, că mare greșeală face omul care se făleşte înaintea fiilor oamenilor cu cele ce sunt în el prin harul cel de sus, pe care Tu îl dorești în mulți, în tot mai mulți pe pământ, și iată de unde se strică lucrarea harului cel de sus, că se strică de la duhul semeției omului, care se crede că sunt ale sale cele din el, care vin de la Tine prin dăruirea pe care o ai pentru oameni, Doamne.*

*O, dacă omul ar fi să înțeleagă lucrarea pocăinței lui, ar fi atunci să înceapă curățirea lui de acest păcat, păcatul semeției, păcatul care-l face pe om să se creadă stăpân pe sine și pe cele coborâte de la Dumnezeu și pentru Dumnezeu peste el. O, prea mulți, prea mulți se fălesc, prea mulți cad așa, prea mulți, Doamne. Fiii cuvântului Tău au duhul subțire și simt cu el semeția omului bolnav înăuntru și în afara lui de la duhul semeției lui, acest vierme, fără de care omul aproape că nu mai poate trăi.*

*O, iată din ce se strică omul la minte! Cea mai grea vătămare și boală a omului este stricarea la minte, unde se cuibărește vrăjmașul acesta: semeția. Simte omul nevoie să se dea mare, să se vestească mare la cei din jur și să-și mângâie duhul cu această beție. O, omule care faci așa, eu, lucrătorul pocăinței și propovăduitorul ei, îți spun că nu te înțelegi nici pe tine, nu-L înțelegi nici pe Dumnezeu și nu înțelegi nici omul înaintea căruia tu te dai mare, iar dacă ai nenorocul să cazi așa în fața celor subțiri cu duhul și cunoscători de sus ai omului, tu ești atunci de râsul diavolului semeției, care-și tot bate joc de tine cum vrea el, și ar fi să te dai bătut și să cauți vindecare multă și mereu, și să stai supus sub minte înțeleptită de sus, ca să nu mai cazi apoi, ca să nu mai cazi atât. O, cine să te învețe, cine să te trezească, bietule omule?*

*Sunt cu Domnul meu la masă de cuvânt în mijlocul poporului slujitor Lui pentru venirea cuvântului Său pe pământ între oameni, căci așa este scris să fie pentru acest timp, și iată vremea pocăinței, iar lecția cea pentru ea este gata pregătită acum șapte mii de ani, când omul s-a semețit și a pierdut înțelepciunea cea de sus, pe care o avea de la Domnul prin facerea sa, facerea omului. Adam era numai bun de pocăință, căci a căzut prin semeție și greu a căzut. O, nu s-a pocăit Adam, nu s-a ridicat din cădere dacă n-a mai avut în mintea și în inima lui înțelepciunea lui Dumnezeu.*

*O, Doamne, taina pocăinței este despărțirea omului de duhul semeției. Cum să facem cu omul ca să-și înțeleagă boala de suflet și să se lase vindecat de ea și să vegheze mult apoi la hotare, ca nu cumva vrăjmașul vieții lui să găsească iarăși prilej și să-l îmbolnăvească iar?*

*În duh de Bobotează slobozim cuvânt de sus peste fiii lui Dumnezeu și peste fiii oamenilor: peste cei dintâi spre mai mare înțelepciune de sus, iar peste ceilalți spre mai multă umilință, ferindu-se ei de calea semeției, cale pe care prea mulți o umplu, o, prea mulți. O, eu prin viața mea și prin duhul umilinței mele sunt judecătorul tuturor celor ce n-au avut și înțelepciunea cea de sus peste ei, și care în vremea mea pe pământ spuneau că eu am demon, și la fel și de Tine spuneau, Doamne, cei plini de demonii semeției, o, la fel, Doamne. Dar toate acestea scrise pot să-l învețe pe om să se umilească, văzând ei prostia de minte a celor ce au greșit ca și ei prin vreme.*

*Dar Tu acum, se cade mai mult ca mine să lași cuvânt în carte, căci Tu ești Domnul, iar eu sunt ucenicul. Noi știm să împlinim toată dreptatea, dar așa ne-am supus în zi de Bobotează la Iordan, când eu a fost să Te botez pe Tine, și nu Tu pe mine, căci vremea dreptății se mărtur-*

*isește pe sine așa cum omul nu bănuiește, și lucrarea umilinței este ea, și nu este înviere fără umilință pentru ea, o, Doamne Mieluș. Amin.*

— O, marele Meu ucenic și vestitor al împărăției Mele cu omul, iată ce mare este cel ce are din cer! Nimeni nu poate avea, nimeni nu poate lua dacă nu i se dă din cer. Lucrarea sufletului, această lucrare ar fi s-o pătrundă omul cu înțelepciunea sa, și numaidecât ar trece de la moarte la viață dacă ar da întâietate celui de sus, sufletului său. Sufletul omului dă viață, merge, aleargă, zboară, vede, știe, poate, o, și câte lucrări poate el față de cât îi poate trupul! Iată pentru cine ar fi să poată omul și să înțeleagă pe cel ce este mai mare în alcătuirea lui cea de la Dumnezeu!

O, nu este moarte pentru om, nu este, în afară de păcat, și din care omul se poate scula și poate învia ori de câte ori păcatul îl biruiește pe el. Sufletul omului e taină mare, și au putut mărturisi aceasta cei care s-au întors în trup după despărțirea de trup, și pot Eu să mărturisesc aceasta, căci am lăsat trupul după despărțirea Mea de el pe cruce și am zburat peste tot și M-am coborât apoi în adânc și le-am dat înviere celor asupriți de păcat și i-am pregătit de sculare.

Omul ar fi să trăiască viața în trup în așa fel încât să nu poată fi trecut apoi pe la vămi, căci vămile și le face singur omul dacă și le face, dar sufletul care nu și-a făcut rost de vămi se duce în zbor, se duce întins înaintea Tatălui și-și găsește fericirea cea mai de sus, și poate s-o capete pe ea și cel mai păcătos om dacă vrea să știe cum, căci taina pocăinței se așează în om după ce înțelepciunea cea de sus își face sălaș în el și îl aduce la chipul și asemănarea Mea, la duhul umilinței, care are în el tot cerul, toată împărăția. O, blând și smerit este omul care are în el acest duh. Stea călăuzitoare spre Domnul este pentru mulți un așa suflet scump.

O, popor călăuzit din cer, învață, fiule, mult, și să nu te sature să înveți, căci ai de învățat lucrarea sufletului și veșnicia lui cea dulce, și trebuie să știe toți oamenii de pe pământ că sufletul este fără de hotar cu lucrarea lui, cu mersul lui, cu zborul lui cel călător peste tot, și nu numai în trup își are el statul și locul, și are de lucrat răscumpărarea trupului său, a casei care l-a găzduit pentru lucrarea cea multă a sa, după ce Domnul l-a zidit pe om și l-a alcătuit pe el cu trup, cu suflet și cu duh.

O, e slab de tot omul cu înțelepciunea cea de sus și cu vederea celor de sus și îi trebuie multă umilință pentru ca să se sălăș-luiască în el cele de sus. E mărginită de tot mintea omului dacă înăuntrul lui nu pot sălășlui cele cerești ca în apostolul Pavel, care cu trup sau fără de trup a fost purtat de Duhul întru cele cerești și a înțeles el lucrarea și nemărginirea sufletului, adevărata ființă a omului, omul prunc, căruia îi este hărăzită împărăția cerurilor.

Iată, în trupul omului se strâng numai păcatele, iar în sufletul lui ce se strânge? Eu sunt Cel ce voiesc să stau în sufletul lui și să-l învăț pe el libertatea cea întru Hristos. Eu întru peste tot, sunt peste tot, pot peste tot, și voiesc să-l fac și pe om să înțeleagă multe din tainele celor din cer, că nu este școală pe pământ la care să meargă omul să învețe pe cele din cer. Am venit Eu și sunt Învățătorul și-i deschid omului mintea și îl umplu de dor, iar dorul este al sufletului, și nu trebuie să-și pedepsească omul sufletul său, căci sufletul este pentru Domnul.

O, pace ție, poporul Meu! Fă-ți timp de ajuns de mult pentru deslușirea tainelor de sus, măi fiule, că iată câte avem de așezat și de deslușit peste pământ și peste lumea oamenilor.

Fiți lucrători cu Mine în toată vremea și iubiți, fiilor, petrecerea laolaltă pentru deslușirea tainelor Mele. Fiți numai ochi și urechi pentru cele ce vin de sus ca să le pricepeți și să le purtați și să le împărțiți. Eu odihnesc pentru voi nu vă dau, ci numai de lucru vă dau, fiilor. Fiți umiliți și nu ispititori, căci tainele lui Dumnezeu nu se ispitesc, ci se desfac pentru ochiul minții numai prin duhul umilinței, o, numai prin el, fiilor. Amin, amin, amin.

*7/20 ianuarie 2015*